

Alt det bort, der for Tiden er hængt til Konfirmationen, men som i Virkeligheden ikke har det Ringeste med selve Konfirmationshandlingen at gjøre. Derfor er det, jeg siger, at jeg kunde være tilbøjelig til at ønske, at man kunde gaa noget videre, end det her er foreslaaet i Lovforslaget. At Konfirmationen er en ren Handling, der hviler paa et kirkeligt Grundlag, viser sig derved, at den findes, om jeg saa maa sige, inden for alle de forskjellige Kirkeafdelinger, men dermed skal ikke være sagt, at den findes i hvert kristent Land. Det tror jeg nu ikke, ja jeg veed, at det ikke er Tilfældet, om den end der kommer frem under forskjellige Former till forskjellige Tider. Nu synes jeg, at vi ved Overveelsen af en Ændring i den bestaaende Lovgivning maa skjelne meget nøie mellem, hvad der er den egentlige Konfirmationshandling og hvad andet Paahæng den nu har faaet Tid efter anden. Den egentlige Konfirmationshandling er da efter min Mening det, at Barnet i Menighedens Forsamling vedkjender sig sin Daabspagt, og at Menigheden igjennem Præsten giver Barnet sin Forbøn og Velsignelse. Dette er Konfirmationshandlingen, og derfor har alt det Andet, som følger af de Bestemmelser og Regler, der ere givne for, hvad der skal foregaa, inden denne Handling kan ske, i Virkeligheden ikke Noget med selve Konfirmationen at gjøre. Dertil hører først, at Barnet iforveien er udstreuet af Skolen. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan beholde et saadan Forhold; jeg veed ikke, hvad en Examen, afholdt for at prøve, om et Barn er dygtigt i Regning, Skrivning og Læsning, har at gjøre med dets Konfirmation. Vil man nu sige, at der endvidere overhøres ved denne Examen i Religion, saa kommer det meget an paa, hvad man forstaaer ved Religion; men jeg tror neppe, at Nogen ved en saadan Overhøring kan forvise sig om, at Barnet har en saadan aandelig og hjertelig Udvikling, at det er stillet til at aflægge Bekjendelse af sin Daabspagt, det er Noget, som ialtsald Præsten har at forvise sig om. Præsten, der skal udføre denne Handling, og som har havt Barnet til Forberedelse, er aabenbart den Æneste, der kan skjønne, om Barnet er saaledes aandelig og hjertelig udviklet, at det med Sandhed kan foretage denne Handling, og derfor er en Skoleexamen, som bliver afholdt maaste længe iforveien, for mig rent betydningsløs med Hensyn til Konfirmationen. Lad os der sige: Lad Staten faae Sit. Staten er, som jeg ved en anden Leilighed har sagt, berettiget til at fordre et vist Maal af Kundskab hos alle sine Borgere — dette er ialtsald min Opfattelse, at Staten har en saadan Berettigelse —, og jeg kan forstaa, at der aflægges en Prøve, inden Udskrivningen af Skolen finder Sted; men at denne Udskrivning af Skolen maa tages bort fra enhverformelt Forbindelse med Konfirmationen, er nu det Syn, jeg har paa Sagen. Dernæst er det saaledes, at der i Kirken

foregaaer en Overhøring, førend selve Konfirmationshandlinger finder Sted. Jeg tror, at det i flere Henseender er ikke saa lidt uheldigt, at en Overhøring der finder Sted, og navnlig, dersom den skulde ske efter Lovens Bydende, da den saa vilde trække saa langt ud og gjøre Barnet saa aandelig træet, at det maaste kun daarlig nok var stillet til den Handling, der følger bagefter. Jeg kan saaledes slet ikke se, at denne Overhøring faar i nogen egentlig Forbindelse med Konfirmationen, thi, som jeg før sagde, det maa jo være vedkommende Præsids Sag at sikkre sig, at det Barn, han konfirmerer, ogsaa har den kristelige Oplysning, som er nødvendig, for at han kan stede det til denne Handling. Derfor forekommer det mig, at denne Overhøring i Kirken kunde falde bort, og er man altsor bange derfor, nu ja, saa lad den ske til en anden Tid, nogle Dage før eller saa, thi jeg mener endvidere, at dette, at sætte den i Forbindelse med selve Konfirmationen, let bevirker, at Konfirmationshandlingen paa Mange gjør det Indtryk, at den snarere er en Bevidnelse om, hvilket Maal af kristelig Oplysning Barnet har naaet, end det, som Konfirmationen efter sin egen Natur skal være, thi det, som det egentlig kommer an paa, Kros- og Hjertelivet, kan og skal ikke prøves ved en saadan Overhøring. Dernæst er jeg imod, at Konfirmationen skal foretages paa visse bestemte Søndage. Der var jo en Tid — og maaste er det Tilfældet endnu enkelte Steder paa Landet —, at man havde bestemte Søndage For- og Efteraar, hvor Folk gik til Alters, men ellers ikke til nogen anden Tid af Aaret. Dette finder formodentlig Sted enkelte Steder endnu, skjøndt det er meget ved at forsvinde, og jeg tror nok, at dette, at det er forfundet saameget i de senere Aar, er et godt Bevis paa det Urimelige i, at Folk For- og Efteraar skulle have Trang til at gaa til Alters, men at de til andre Tider ikke skulde føle en saadan Trang. Indrømmer man dette, synes jeg, man maa sige det Samme med Hensyn til Konfirmationen. For at der kan komme saamegen Hjertelighed og Sandhed ind i Sagen som muligt, synes det mig, at Konfirmationen maatte kunne ske enhverformelt Søndag. Det er just ikke sagt, at det er heldigt for Barnet og for Handlingen, at den sker paa visse bestemte Søndage, hvor Folk strømme til Kirken dels for at høre, hvor godt det Barn kan svare, dels for at se, hvilke Klæder det har paa osv. Jeg tror, at der vilde blive mere Sandhed deri efterhaanden, naar de fik Lilladelse til, at det kunde ske, hvad Søndag det skulde være; vel er jeg vis paa, at det ikke blev forandret paa en Studs, thi det er ikke saa let at komme ud af gammel Vane og Slendrian; men ialtsald vilde man begynde at forandre det nu og da, og derved vilde der blive mere Sandhed deri. Med Hensyn til Aldersgrænsen er jeg fuldstændig enig med den ærede Forslagsstiller i, at det vilde være